

Příběhy chobotničky Muchlinky

Krakeničky, nemoc malých chobotnic

Inspirativní a motivační příběh pro rozvoj osobnosti dítěte

Ahoj malá slečno, ahoj malý chlapče,

zdravím tě ze svého mořského světa Bublinkova, o kterém ti budu ještě dále vyprávět.

Říkají mi Muchlinka a jsem žlutooranžová malá chobotnička. Mám veliká očka, pět žlutých a jedno červené chapadélko. A to zdaleka není všechno, co vlastním. Mám totiž největší bohatství světa! Ano, nevymyslím si. To bohatství je láska! Láska mých milujících mořských dospěláků a báječných kamarádů, se kterými ráda lumpačím.

Možná na to nevypadám, ale v mé kulaté hlavičce se líhne jeden bláznivý nápad za druhým. S mořskými kamarády podnikáme různá dobrodružství, užíváme si hromady legrace a někdy také pořádně zlobíme. Víš, já si myslím, že by byla na světě příšerná nuda, kdybychom jen vzorně seděli na zadečku a nemohli objevovat svět a vlastně i sebe samotné.

Skoč se mnou do pohádkových příběhů nebo popros své dospěláky, ať ti mé příběhy přečtou. Slibuji ti, že si to se mnou a ostatními obyvateli Bublinkova pořádně užiješ.

Mňuchů!

Tvá Muchlinka

Barevné označení pohádek podle šesti Muchlinčiných tematických okruhů

Chobotnička Muchlinka má šest chapadel. Každé její chapadélko představuje jednu důležitou součást života. Společně pak tvoří spokojeného člověka.

Pohádky jsme tedy roztrídili do šesti témat a označili jsme je barvou piktogramu – obrázkem. Barvy mají totiž svoji energii a každá z nich podporuje určitou oblast. Pohádky najdete pod těmito označeními:

Krakeničky, nemoc malých chobotnic

Klid. Ticho. Voda v mořích se jen líně pohupuje sem a zase tam. Žádný mořský vír ani bouře nad hladinami hlubokých oceánů jako před několika dny. Den tedy jako stvořený na výlet nebo alespoň na malou procházku po mořském dně. Po pěti žlutých a jednom červeném Muchlinčině chapadélku však není nikde vidu a po jejich majitelce ani slechu. Copak se to asi děje?

„Pšík. Au. Ach jo,“ ozývá se slabounce z útrob Evženovy jeskyně.

„Do krevet krevetových, jak já to vypadám! Podívej se, Tinko.“ Naříká chobotnička a zvedá svoje chapadélka. Vskutku, jsou taková povadlá a celá nějaká nafouklá. Žádné mrštné žížalky, jak je známe běžně. Muchlinčina chapadélka vypadají, jako by do nich někdo napustil půl oceánu. Jsou tak nateklá, že se v nich úplně ztrácí i chobotničí přísavky.

„Vypadám příšerně. Jsem tak ošklivá! A navíc mě bolí v krku,“ lamentuje holčička.

„Ale no tak, Muchlinko. Jsi hezká chobotnička, jen jsi chytla krakeničky, nemoc malých chobotnic. Každá malá chobotnice ji chytne, vždyť jsem ti to už stokrát říkala. Brzy to přejde,“ snaží se ji uklidnit Tinka a připravuje chladivý nálev z léčivého druhu sasaneček, kterým se chystá zchladit nafouklá chapadélka nešťastné pacientky.

Vtom někdo zaťuká na dveře jejich jeskyně. Jsou to Muchlinčini kamarádi Léňa a Věňa a přišli navštívit malého maroda. Jsou to mořští koníci, krakeničky chytit nemůžou. Sami se už moc těší, až si budou s chobotničí holčičkou zase hrát. Jakmile ale Muchlinka uslyší hlasy svých přátel, rychle zaleze pod svoji postýlku a křičí na celé kolo, ať jdou pryč, že nechce nikoho vidět. Léňa s Věňou na sebe rozpačitě koukají a vůbec nerozumí tomu, proč jejich vždy tak milá kamarádka tak nesnesitelně ječí a posílá je pryč. Tinka je laskavým pohledem vyprovodí a u dveří jim potichu vysvětlí, proč se Muchlinka

tak hrozně vzteká. Oba mořští koníci se teď už chápavě usmějí a popřejí kamarádce rychlého uzdravení.

Když se Tinka vrátí ode dveří, chobotnička se mračí a zlobí na celý svět. Stará želva už to nemůže vydržet a povídá: „Muchlinko, nebylo od tebe vůbec hezké, jak jsi vyhnala své kamarády, a to jen proto, že si kvůli nemoci připadáš nehezká. Vždyť oni tě mají rádi takovou, jaká jsi. Nebudou tě mít o nic méně raději jen proto, že máš chapadélka trochu tlustší než jindy. Dobří přátelé se ti nikdy nebudou smát, pomlouvat tě nebo se tě pro něco stranit. Povím ti teď jednu pohádku. Je to příběh o tom, jak je život bez přátel smutný a prázdný. Ty si ale půjdeš teď lehnout do postele a budeš odpočívat.” Položí studené obklady z bylinek Muchlince na všech šest chapadélek a poslední přiloží i na její bolavý krček. Holčička si poslušně lehá a je zvědavá, jaký příběh bude Tinka vyprávět. Vždyť želví babička zná tolik pohádek a jedna je zajímavější než druhá.

„Je to už dávno. Už ani nevím přesně, v kterém roce se to stalo,” začíná želva své vyprávění. „V jednom malém domečku na dně mořského Neptunova království, severozápadním směrem od Hydřího království, žila želví kolonie. Želví prabába, praděda, máma, táta, ale i želvata se tady želvím způsobem proháněli od rána do večera, a potom zase od večera do rána. Pouze jedna želví slečna se ničeho z toho neúčastnila. Byla to taková hromádka neštěstí.“ Vypráví Tinka. „Říkejme jí třeba Mince. ‚Achich ouvej,‘ naříkala tato želví mladá dáma. Neměla žádnou želví nemoc, vypadala vlastně úplně normálně, a přesto nebyla jako jiné želvičky. U levé zadní nožky Mince chyběl kousek krunýře. Jako malá uklouzla při želví honičce a spadla přímo na kámen, a tím se jí ten kousek krunýře odštípl. Nebylo to nic závažného a ani se za to Mince nikdo neposmíval. Přesto se tato želví slečna ostatních mořských obyvatel začala

stranit, pořád naříkala a její jedinou denní činností bylo postávání před zrcadly, aby se mohla dívat a pozorovat svůj chybějící kousek krunýře. A že těch zrcadel doma měla,” vypráví Tinka a chobotnička úplně zapomene na své krakeničky. Je jí Minky líto.

“Jen ve svém pokojíčku měla šest zrcadel. To je přesně tolik, jako máš ty chapadélek, Muchlinko,” pokračuje želva ve vyprávění. „Každé ráno se v nich Minka složitě nakrucovala a sledovala, zda jí náhodou krunýř nedorostl. Potom popošla do chodby a cestou do kuchyňky stihla svůj kousek zadečku obhlédnout v dalších třech zrcadlech. V kuchyni pak stálo jedno veliké, kde by se bez problémů viděl celý i tvůj dědeček Evžen. Tak obrovské bylo! Minka nevnímala své želví kamarády, jak ji volají ke společným hrám a vodním radovánkám. Celé dny prostála u zrcadel a zkoumala svůj naštipnutý krunýř. Její maminka z toho byla celá nešťastná, protože viděla, jak její milovaná holčička ztrácí jednoho kamaráda za druhým. Nikdo nechtěl čekat, až se Minka vykouká v zrcadle.

Jak šel čas a léta ubíhala, Minka osaměla úplně. Rodiče odešli na mořskou věčnost, sourozenci se rozprchli do mořského světa a přátelé založili vlastní rodiny. Zůstal jí jen domeček se spoustou zrcadel. Naštípnutý krunýř samozřejmě žádným zázrakem zpátky nedorostl.“

„Jak to bylo dál? To zůstala, chudinka Minka, úplně sama?“ vyzvídá Muchlinka na Tince. Malá chobotnička se nemůže dočkat dalšího pokračování želvího příběhu a na svoje trápení dočista zapomene. Tinka se nenechá dvakrát pobízet a ve své pohádce pokračuje dál.

„Trvalo to ještě několik let, než Mince došlo, že pokud zůstane sama doma obklopená jen zrcadly ze všech stran, tak se z ní stane mrzout a protiva.

Nejednou se přistihla, jak sedí před velkým kuchyňským zrcadlem a opakuje si: ‚Vypadám hrozně. Vůbec se nemám ráda. Jsem tak ošklivá a jiná. A jsem úplně sama.‘ Bylo to opravdu zoufalé. Nakonec se ale zázrak přeci jenom stal. Nebo snad Mince pomohl sám vládce moří Neptun, který se na to už nemohl dál dívat? Kdo ví.

Bylo pošmourné ráno a Minka zapomněla zavřít vchodové dveře do svého domečku. Najednou se vzedmul silný vodní vír, který ničil všechno, co se mu postavilo do cesty. Kameny, škeble i mořské řasy. A přesně tento vír prudce vnikl do Minčina želvího domečku. Písek zasypal chodbu, kameny a všude lítaly škeble a některé z nich doletěly až do samotné kuchyně. A právě jedna obzvlášť velká škeble plnou silou narazila do Minčina kuchyňského zrcadla. Prásk. Rána jako kdyby Neptun zahromoval. Třísk. To se ve střepech zhroutilo ohromné kuchyňské zrcadlo na podlahu. Tento rámus probudil Minku, která se lekla, že se na ni dobývá zlá Hydra nebo jiná mořská příšera. Jak se chtěla schovat strachy pod postel, nešetrně zavadila o své malé stolní zrcátko, a i to s rachotem dopadlo na zem a rozlomilo se na několik kusů.

Když se vír uklidnil, odvážíla se Minka podívat, co se vlastně stalo. Opatrně vylezla ze svého úkrytu pod postelí, smutně se podívala na všechna svá rozbitá zrcadla v pokojíčku a zamířila dále do kuchyně.

‚Ach nee!‘ začala plakat, když uviděla tu spoušť. Všude ležel písek smísený se střepy ze všech jejích zrcadel, na zemi byly převrácené židličky a rozbité nádobí z kredence.

Najednou se Minka cítila tak zvláštně. Všude ticho a zkáza. A žádné její zrcadlo! Nemohla se na sebe podívat a zkontrolovat si, jak to vypadá s jejím krunýřem. Snažila se vyvrátit hlavičku, ale za sebe nedohlédla.

Uběhl den, druhý a třetí, když se najednou rozrazily dveře Minčina domečku a slečna želva stála na jeho prahu. Najednou neměla stání. „Když už nemám zrcadla ani hezký domek, půjdu do světa za dobrodružstvím, půjdu hledat přátele a zážitky,“ řekla si želva a namířila si to přes písčité dno pryč z želví vesnice.“

„Kam šla? Co se s ní stalo? Jak to bylo dál?“ poskakuje Muchlinka a netrpělivě se dožaduje dalšího Tinčina vyprávění. Ale stará želva mlčí. Dokonce se zdá, že se jí v očích lesknou slzy.

„Spi, miláčku, dál už pohádka nepokračuje.“

Ale Muchlinka se nechce nechat odbýt. A najednou jí něco trkne do její velké, kulaté hlavičky. Vždyť u nich v jeskyni neviděla ani jedno zrcadlo, a pokud si dobře vzpomíná, tak ani u Tinky doma nevisí žádná zrcadla. To je zvláštní, pomyslí si chobotnička, a tak se Tinky zeptá: “To byla pohádka o tobě? To ty jsi Minka?”

Stará želva se na Muchlinku jen láskyplně pousměje a odvěti: „Na tom přece nesejde, Muchlinko. Nezáleží na tom, o kom byla pohádka, ale co si z ní pro sebe odneseš. Měj se ráda taková, jaká jsi, nermuť se pro hlouposti a nemrač se na sebe, ani na druhé. Buď na sebe vždy milá, a to za všech okolností. Vždyť jsi pro sebe ta nejdůležitější bytost na světě, nikdy si nenechej namluvit opak. Važ si také svých kamarádů a hýčkej si vaše přátelství, protože bez přátel je život velmi prázdný a smutný. Teď se ale usměj a už konečně spinkej, zítra ti bude lépe.“

Potom se Tinka otočí a pomalu odchází z Muchlinčina pokojíku. Chobotnička pohlédne jedním očkem na záda staré laskavé želvy a najednou má pocit, že u zadní nohy Tince chybí kousek krunýře. „Nebo se mi to jenom zdálo a byla to hra stínů a světla?“ pomyslí si, ale v tu ránu malá chobotnička

usíná. Přece jenom ještě není zdravá a spánek léčí.

Hned ráno ale vypadá mnohem lépe, až je zase úplně jako dříve. Chapadélka jsou pěkná, tenká a pryč jsou natekliny na přísavkách. Ani krk ji nebolí. „Mňuchů.” Je veselá a směje se do nového dne. Chmury a nářky jsou všechny pryč.

Říkanka k pohádce

Krásná nebo ošklivá,
stydlivá či pečlivá.

Každý z nás je jinačí,
slova nás však označí.

Nejsou vždy jen pravdivá,
každé něco ukrývá.

Radost, smutek nebo zlost,
vždycky můžeš říci dost.

V srdci pravda ukrývá se,
před světem tak schovává se.

Poslouchej ho pečlivě,
mluví stále pravdivě.

Otazníčky

1. Proč se Muchlinka svým kamarádům nechtěla ukázat?
2. V čem byla želvička Minka z Tinčina příběhu jiná než ostatní želvičky?
3. Co dělala Minka celé dny?
4. Co myslíš, byl příběh o Mince ve skutečnosti příběhem o Tince?
5. Je pro tebe důležité, jak vypadáš?

Co mě příběh naučil:

Přátelství je dar, o který bychom měli pečovat a vážit si jej. Bez přátel se žije velmi těžko. Začněme ale u sebe a buďme kamarádi sami se sebou.

Mějme se rádi takoví, jací jsme, věrme si a pečujme o sebe.

Sebeláska i láska k druhým jsou stejně důležité.

Milý rodiči, prarodiči, paní učitelko, zkrátka milý dospělý čtenáři,

právě jste dočetl jeden z příběhů o chobotničce Muchlince z Bublínova. Tím ale tento podmořský svět nekončí, ba naopak teprve začíná. Muchlinka spolu se svými dětskými kamarády i mořskými dospěláky zažívá další dobrodružství, která v sobě ukrývají lidskou moudrost a ponaučení. Nemáme ambice někoho vychovávat, poučovat ani nahrazovat rodiče a učitele. Kdepak, my jsme „pouze“ vypravěči, kteří za pomoci krátkých zábavných pohádek chtějí rozvíjet dětskou osobnost. Domníváme se, že naše prostředí a celkově doba 21. století se velmi rychle mění. Aby jedinec obstál v takto dynamicky měnící se společnosti, potřebuje být ve vnitřní rovnováze – najít sám sebe, své silné stránky, svůj potenciál.

Projekt Muchlinka - Dětská hračka s příběhem může dětem pomoci rozvíjet jejich myšlenkový a vnitřní svět, nalézt rovnováhu a naučit je kreativně řešit situace a problémy. Usnadní jim tak vstup do života plného změn.

Další pohádkové příběhy jsme vypracovali na základě podnětů rodičů i odborné veřejnosti. Zabalili jsme je do pohádkového světa tak, aby byly dětskému chápání bližší a srozumitelnější. V závěru naleznete šest základních rad pro život, které prosím, přečtete vašim dětem. Věříme, že jim pomůžou být šťastnějšími a spokojenějšími lidmi.

I další příběhy budou obsahovat jednoduché říkanky na procvičení paměti, otazníčky pro rozvoj předčtenářské a čtenářské gramotnosti a navázání hlubšího vztahu při debatě mezi dítětem a čtenářem. Zmiňované příběhy můžete zakoupit jako eBooky na pokračování, anebo v podobě bohatě ilustrované knihy. Aby vám nic neuniklo, sledujte nás na:

- webu www.muchlinka.cz,
- a sociálních sítích: [Facebooku](#) a [Instagramu](#).

Rady od Muchlinky

Milá holčičko, milý chlapče, Muchlinka má pro tebe důležitý vzkaz, který můžeš proměnit v životní dovednosti. Ty ti pomůžou být šťastným a spokojeným člověkem. Poslechni si, jakou moudrost ukrývá každé její chapadélko. Zkus si ta slova uložit do paměti, do srdce, ale především se s nimi nauč žít.

- Mám se rád/a a starám se o sebe, jak nejlépe umím. Jsem pro sebe tím nejdůležitějším člověkem.
- Komunikuji, říkám svůj názor. Nebojím se říkat ANO i NE. Poslouchám také, co si myslí ostatní, a snažím se najít společnou řeč.
- Chybují a je to v pořádku, protože jediné tak se učím, jak příště věci dělat jinak a lépe. Můžu se tak rozvíjet. Učím se odpouštět druhým, protože chybujeme všichni. Pokud udělám chybu, snažím se ji přiznat a napravit ji.
- Vážím si svých kamarádů, nekritizuji a neponižuji druhé, neurážím se. Spolupracuji, pomáhám a přeji ostatním úspěch stejně jako sobě samému.
- Mám mysl otevřenou, protože tak ke mně přicházejí informace a nápady, které mě posouvají v životě dál. Někteří lidé tento jev nazývají intuice nebo také tzv. šestý smysl.
- Věřím v sebe. Pomáhá mi to plnit si své sny a cítit se šťastně a spokojeně. Jsem za svá slova, činy a nálady zodpovědný/á. Vím, jak krásný může být každý můj den, kdy mohu rozdávat lásku, radost a štěstí mamince, tatínkovi i všem dětem a dospělým kolem sebe.

KONEC

Prohlášení: Tento materiál podléhá autorským právům. Jakékoliv šíření nebo poskytování třetím osobám bez souhlasu autorů je zakázáno a je porušením autorského zákona, které může být stíháno. Pokud vás obsah zaujal a chcete jej šířit dál, sdílejte, prosím, odkaz na stránku <https://muchlinka.cz/pohadka-zdarma/>, kde je možné si jej zdarma stáhnout. Děkujeme za pochopení a respektování tohoto sdělení.

